

DOLGOS ÉLET.

Mit ér a dúsak pergő élete,
 Ha nem fakad virág s gyümölcs nyomán?
 Mit ér a fény, a bőség tengere,
 Ha nem segít a lelkek nyomorán?
 ... Az illatos kenyér kezembe' van,
 Az égre száll derült tekintetem:
 Hogy dolgos éltet adtál részemül,
 Imádlak, áldlak, édes Istenem!

(Móra István.)

A gazdasszony munkája.

Egy jó magyar közmondás azt tartja: „Hat ökörrrel sem szerezhetsz a gazda annyit, amennyit egy rossz gazdasszony a kötőjében kihordhat a házból.“ Nagy igazság rejlik ezekben a szavakban, mert hiába dolgozik a családért a férfi, ha a gazdasszony nem tudja a keresményt okosan, takarékosan felhasználni.

Csak a közös takarékoság és helyes gazdálkodás vezet a józan vagyonosodáshoz.

A jó gazdasszony házi munkája épp úgy pénzérték, mint a férfi munkája. Mikor az asszony az urától szerzett összegből okos és megfontolt beosztással megtakarít valamit, akkor már nemcsak fenntartó, hanem szerző munkát is végez családjá javára. Az olyan asszony, aki nem dolgozik, aki nem törődik a család jólétével, az nem ismeri emberi méltóságának az értékét s állandóan sem maga nem lehet boldog, sem hozzátartozóit nem boldogíthatja.

Nincs a házi munka végzésében semmi lealázó, semmi lealacsonyító. Ez a munka egyszerűen a nő természetes kötelessége.

Ha nem látjuk is mindig a háziasszony munkájának értékét pénzben kifejezve, mégis felismerhetjük azt a háztartás rendezett voltában s a család vagyoni gyarapodásában. De csak az olyan asszony tarthatja össze ura szerzeményét, aki dolgozni is tud és akar. Aki csak cselédekkel, varrónőkkel, napszámos asszonyokkal szolgáltatja ki házat és családját, míg ő napjait öltözködéssel, rossz könyvek olvasásával tölti el, az nem foglalja el azt a helyet a családban, mely őt megilleti.

A háztartást nagyon megrágítja, ha a háziasszony s családjá nő tagjai nem értékesítik benne munkaerejüket s a házon kívül készült cikkekkkel látják el a házat.

Ilyen körülmények között tehát az anya, meg a nagyobb leányok az otthonukban értékesíthetnék munkájuk erejét, hogy fölösleges kiadások ne terheljék a háztartást. Nemes munkásságukkal ők is gyarapítsák a család vagyoni jólétét. Vegyük te-

kintetbe, hogy a családban elhasznált iparcikkek közt még sok a külföldi munka. Ezek fogyasztásával a külföldet támogatjuk, s így nemzeti szempontok is arra hívják fel a nőt, hogy tehetségét, munkaerejét a nemzet javára érvényesítse.

A munka értékével a nő értéke is emelkedik a családban. A munkáskezet mindenki tiszteli és becsüli. A munkát kereső nő mindig talál valami tennivalót a háztartásban. Ha az asszony unatkozik a házban, az annak a jele, hogy nem tud dolgozni. Ha nem talál a házban dolgot, azt bizonyítja be, hogy nem is keresi a munkát, nem ismeri kötelességeit, nem szokott a háza vezetésével törődni.

Pedig a ház okos, gondos vezetése, a családtagok szerető gondozásával, ellátásával járó munka még ott is az asszony kötelessége, ahol a jobb mód megengedi a nagyszámú család tartását. Még az ilyen körülmények között is az asszony legyen a lelke a háznak. Ő legyen minden munka intézője, vezetője s lelkiismeretes gonddal örködjék, hogy mindenki eleget tegyen a házban kötelességének. A szeretetből fakadó munka és gondozás akár anyagi, akár lelki életünkben, mindig szorosabban fűzi a családtagokat egymáshoz. Ebben áll a nőnek legnagyobb ereje, legbiztosabb hatalma.

Az anyáknak munkátlan élete a családban rossz példát nyújt a gyermekeknek is, akik megszokják azt, hogy életüket ők is fölületes szórakozásokkal és léhaságokkal töltsék el. Aki a maga dolgával nem törődik, az a mások háza előtt söpröget. A költő szavaival élve:

Munkásság, az élet sója,
A romlástól, mely megóvja,
S csak az, aki nem hevert,
Várhat áldást és sikert.

Az okos hangya.

Szobám rabjává tett egyszer jó két hónapra a törött lábam. Mikor végre kikelhettem az ágyból, még mindig nem volt szabad a hazamennem. Ha el tudtam vánszorogni egyik székeltől a másikig, az már nagy dologszámba ment. Igen szomorú napokat éltem. Idegen országban ért a baj; nem volt egy résztvevő lélek, aki ellátogasson hozzám.

Pedig nem is volt olyan rossz dolgom. Tiszta, fehérre meszelt, barátságos kis szobában laktam és ablakom előtt akácfa virágos lombjai bólogattak. Az unalom se igen bántott, mert mindig tanultam, olvastattam. És ha belefáradtam, hát elővettem a fűrő-faragó szerszámaimat és készítettem szivaros ládák deszkájából mindenféle csinos holmikát: ládikákat, óratartókat és képkereteket. Csak az esett nehezemre, hogy mindig egyedül vagyok. A fecskék ugyan elrepültek ablakom előtt, be is néz-